

La nostra història comença en un institut en la província de Girona i el *quid* del relat és en Pol, un alumne acabat de sortir de la escola primària per a començar una nova etapa en la seva vida, coneixent noves persones a part de les que ja coneixia des de la seva infància i preparat per a enfrontar-se a noves situacions que posaran a prova la seva maduresa. Ell és un noi prim i de cabells castanys, ulls marrons i aspecte ordinari, és a dir, sense cap característica que el faci destacar físicament. En el seu aspecte emocional és un noi més aviat calladet i tímid, la típica persona que tria molt bé la seva companyia i essent així posseeix un cercle d'amistats reduït, parlem de 2 o 3 amics de veritat en els qui pot confiar plenament.

El començament de l'institut era estressant per a ell i des del primer moment la idea d'estar en una aula envoltat de desconeguts li oprimia l'estómac i el feia patir en silenci. Però tampoc era tan dolenta la situació ja que va adonar-se que la resta d'alumnes es miraven entre ells confosos, amb mirades tímides i a vegades desafiants, intentant crear-se una primera idea. Una opinió sobre quí era la persona i jutjar-la en primer lloc per l'aspecte físic. Durant el curs, a partir de les seves actuacions i comportaments per a determinar-ne una imatge formal. En Pol detestava cridar l'atenció i mai participava a classe si no era que la seva opinió fos reclamada i, així, parlava amb les persones d'una en una acostant-se a elles quan veia una oportunitat de gaudir d'un moment més íntim i aprofitar a conèixer a poc a poc com eren. Moltes de les vegades les conversacions eren de temes banals o sense gaire profunditat, sempre ho feia per temptejar el terreny per més endavant atrevir-se a ser més com era ell i compartir idees i experiències íntimes. Des d'aquell primer dia d'institut va començar a créixer en ell, sense que ho sabés, una profunda i fosca crisi existencial del propi jo. És a dir, a en Pol li costava molt comportar-se com era ell realment i el que deia ho feia amb prudència i vigilava molt: el que ell volia era sentir-se estimat i caure bé però sense mullar-se a donar la seva opinió en la major part de les ocasions. El que ell no feia era anar un per un xerrant una mica amb tots i cada un dels companys de classe i ja està, només un grup de persones curiosament elegides eren dignes d'escoltar-lo parlar, i bé que ho feia poc. Només ho feia amb aquelles persones amb qui ell compartia algun atribut, com no destacar gaire o voler caure bé a tothom.

Aquells udolaires, amants de cridar l'atenció i burlar-se d'algunes persones 'amistosament' per a caure bé a la resta i típics intervencionistes en les classes, aquells eren l'arquetip de persona que més detestava i més l'oprimia. El fet de ser objecte de burla o ser observat per més de quatre ulls a la vegada li feia bullir la sang i es posava nerviós amb el consegüent humitejament de les mans, per l'ansietat. Però, com podia enfrontar totes aquelles batalles a les quals s'havia d'encarar diàriament? Gràcies al cannabis.

La curiositat de provar una planta tan al·lucinant com era la marihuana era present i va tenir oportunitat de provar-la des de ben jove. En Pol, en adonar-se dels seus efectes, va tornar-se boig per conèixer més sobre aquest món tan perillós que era el d'estar col·locat. L'efecte de plaer que li proporcionava era increïble i li feia oblidar totes les preocupacions interiors que ell tenia. Com a conseqüència va cultivar unes companyies que tenien el mateix grau de curiositat que ell en aquella planta psicoactiva. Així doncs va aficionar-se a consumir-ne com a mètode recreatiu i d'evasió al món real al qual s'enfrontava i, així, la utilitzava per calmar-se el dia abans de fer una exposició oral: vint-i-quatre persones, quaranta-vuit ulls mirant-lo fixament i jutjant-lo en silenci. Per a ell, aquell era el més gran dels seus problemes, juntament amb el de comunicar-se amb les persones per tal de caure bé, allò que li causava tanta ansietat.

Del que en Pol no s'adonava era que el temps passava i cada cop s'anava fent més gran però seguia prenent cannabis com el qui es prenia un cafè i la realitat que se li estava creant davant seu estava alterada de tal forma que veia les coses diferents. Ell veia el cannabis com una eina molt poderosa que l'havia ajudat a estar més calmat en les classes, però la seva manera de ser no era real, sinó alterada pels efectes secundaris d'allò que s'estava fumant.

Lent però inexorable, el temps va avançar i va fer transcórrer els quatre anys d'institut con una exhalació. En Pol havia madurat a la seva manera i durant el curs havia millorat lentament en les relacions socials. Una nova etapa començava: el batxillerat.

Aquesta va ser sense dubte la millor època de la seva adolescència i de creixement personal. Per fi va aprendre a controlar el consum de cannabis i va ser en aquell moment quan va començar a ser, des de l'inici del primer curs fins al final del segon, qui ell era realment. El fet de veure el món exterior més clar li va donar més confiança i així va aprendre a millorar en tots els seus aspectes emocionals a passos agegantats. Havia avançat tant que va decidir deixar de consumir marihuana i tabac, tirant-ho tot a les escombraries d'un dia per l'altre i sense dubtar. Va sentir-se tan imbècil en mirar enrere i veure que podria haver fet les coses d'una altra manera, sense evadir-se de la crua realitat amb drogues: haver conegut molt més aquells companys de classe, buscar-se una amant amb qui passar bons moments, entre d'altres coses. Però aquell no va ser moment de desgràcia sinó de felicitat. Va sentir-se satisfet d'haver après una de les més importants i difícils lliçons de la vida que és l'autoconeixement i l'acceptació de la pròpia identitat. Tot el que havia viscut havia succeït per unes circumstàncies donades i les decisions que va prendre durant el transcurs el van portar per un camí amb infinitud d'opcions a triar. Va aprendre que havia errat, s'havia equivocat, però això era donat per la ignorància i el desconeixement propi de la vida, ja que quan un es troba en l'adolescència s'adapta a la seva manera i és de molt fàcil influència. No és que el que havia viscut no li servís de res; de tot se'n pot aprendre alguna cosa i l'experiència sempre és benvinguda. En Pol havia superat finalment la part més tímida d'ell mateix i s'acceptava. El camí que havia agafat en el passat no va ser dolent ja que havia après molt en el trajecte i l'havia fet madurar

Després d'haver arribat als divuit anys i abans d'acabar el batxillerat va passar per un dels moments més emotius i d'autosuperació que li va donar la confirmació de la seva maduresa. Va ser un dimarts que li tocava fer una exposició oral i la va fer, la va gaudir mentre la feia i s'hi va sentir a gust. Qui hauria imaginat que un adolescent insegur de si mateix acabaria demostrant seguretat i tranquil·litat en una exposició oral, finalment?